

KORUNY A SLÁVY--KNIHA PRVNÍ

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA

MORGAN RICE

Morgan Rice
Otrokyně, Bojovnice, Královna
Серия «Koruny A Slávy», книга 1

Аннотация

Morgan Rice přišla s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy plné odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce.. Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků) Autorka bestsellerů číslo 1, Morgan Rice, přichází se zbrusu novou fantasy ságou. Sedmnáctiletá Ceres je krásná chudá dívka žijící v imperiálním městě jménem Delos. Vede drsný a nebezpečný život poddaného člověka. Ve dne doručuje do paláce zbraně, které její otec vykoval, a v noci s nimi tajně cvičí. Touží stát se bojovnicí v zemi, kde je dívkám zakázáno bojovat. Když ji mají prodat do otroctví, je zoufalá. Osmnáctiletý princ Thanos pohrdá vším, co charakterizuje jeho rodinu. Hnuší se mu její kruté zacházení s masami a hlavně brutální turnaj – Jatka – který se koná v samém srdci města. Touží se vymanit z okovů královské výchovy, ale i když je zkušený válečník, nevidí cestu ven. Když Ceres ohromí dvůr svými skrytými silami, je nespravedlivě uvězněna a odsouzena k osudu horšímu, než by si dokázala představit. Zničený Thanos se musí rozhodnout, jestli

kvůli ní bude riskovat úplně vše. Ceres vržená do světa dvojakosti a smrtících tajemství rychle zjistí, že jsou lidé, kteří vládnou, a lidé, kteří slouží. A také, že být vyvolený je někdy to nejhorší, co se může stát. OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA vypráví epický příběh tragické lásky, pomsty, zrady, ambicí a předurčení. Kniha plná nezapomenutelných postav a dech beroucí akce nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme, a přiměje nás znovu a znovu se zamilovávat do fantasy. Kniha druhá ze série Koruny a slávy vyjde již brzy!

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	15
KAPITOLA DRUHÁ	41
KAPITOLA TŘETÍ	56
KAPITOLA ČTVRTÁ	64
KAPITOLA PÁTÁ	73
Конец ознакомительного фрагмента.	75

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA

(KORUNY A SLÁVY--KNIHA PRVNÍ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trollů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak žebrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem,

jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina &Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

CESTA OCELI

POUZE HODNI (Kniha č.1)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

ARÉNA TŘI (Kniha č.3)

VAMPIRE, FALLEN

PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

POSEDLÁ (Kniha č.12)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

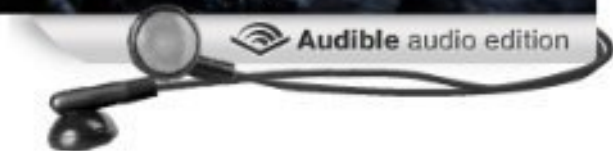

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získejte 4 knihy zdarma, 3 mapy, 1 aplikaci zdarma, 1 hru zdarma, 1 grafický

román zdarma a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte:
www.morganricebooks.com

Copyright © 2016 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkuje, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Nejrón Photo, použito v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

“Přístup blíže, bojovníče, povím ti příběh vábivý.

Příběh o bitvách vzdálených.

Příběh o mužích udatných.

Příběh koruny a slávy.”

--Zapomenuté kroniky lysské

KAPITOLA PRVNÍ

Ceres běžela zadními uličkami Delosu, celá hořela nedočkavostí. Věděla, že nesmí dorazit pozdě. Slunce se sice sotva zvedlo nad obzor, ale vzduch už byl horký, plný prachu a dusil starobylé kamenné město a všechny jeho obyvatele. Ceres pálily nohy, bolely ji plíce, ale přesto se nutila běžet rychleji. Zrychlila i ve chvíli, kdy musela přeskočit jednu z nesčetných krys, které se plížily ven ze stok a hodovaly na odpadcích v ulicích. Ceres už slyšela vzdálený rachot, srdce se jí rozbušilo vzrušeným očekáváním. Věděla, že někde tam vepředu brzy začne velká slavnost – Jatka.

Zachytila se rohu kamenné zdi a prudce zahrnula do úzké uličky. Pak se rychle ohlédla, aby se ujistila, že ji její bratři stále následují. Ulevilo se jí, když zjistila, že Nesos se jí drží těsně za patami a Sartes je jen několik stop za ním. Nesovi bylo devatenáct let a byl tak o pouhé dva sluneční cykly starší než Ceres, zatímco Sartes, její mladší bratříček, byl o čtyři sluneční cykly mladší. Pomalu se z něj stával mladý muž. Oba dva vypadali, jako by si z oka vypadli – měli delší pískové vlasy a hnědé oči, podobali se i jejich rodičům. Ceres jim ale nebyla podobná vůbec. Ale i když byla Ceres dívka, nikdy s ní nedokázali udržet krok.

“Rychle!” zakřičela Ceres přes rameno.

Z dálky se ozval další rachot. Ačkoli Ceres na slavnosti nikdy

nebyla, představovala si ji v živých barvách: celé město, celé tři miliony obyvatel Delosu se tísnilo kolem Arény, aby oslavily letní slunovrat. Nebude se to podobat ničemu, co zatím viděla. Ale pokud si ona a bratři nepospíší, nezbydou na ně už žádná volná místa.

Zatímco Ceres nabírala rychlost, přejela si dlaní po zpoceném čele a pak se otřela do rozedrané tuniky slonovinové barvy, kterou zdědila po svojí matce. Nikdy nedostávala nové oblečení. Podle matky, která lpěla na jejích bratrech a pro ni měla vždy jen zášť a nenávisť, si ho nezasloužila.

„Počkej!“ vykřikl Sartes a v chraptivém hlase mu zazníval podtón podráždění.

Ceres se usmála.

„To tě tam mám odnést?“ zavolala na něj přes rameno.

Věděla, že Sartes nemá rád, když ho provokuje, ale také jí bylo jasné, že ho její jedovatá poznámka povzbudí, aby zrychlil. Ceres jejich pošťuchování nevadilo. Bavilo ji, jak se Sartes ve svých třinácti letech snaží, aby ho považovali za jejich vrstevníka. A i když by to Ceres nikdy otevřeně nepřiznala, jedna její část potřebovala, aby ji potřeboval.

Sartes si hlasitě odfrknul.

„Matka tě zabije, až zjistí, že jsi ji zase neposlechla!“ zahulákal.

Měl pravdu. Opravdu by to udělala – nebo by ji alespoň pořádně seřezala.

Poprvé ji matka opravdu zbila, když bylo Ceres pět let. V

tom okamžiku Ceres přišla o veškeré iluze. Předtím pro ni byl svět zábavné, příjemné, jednoduše dobré místo. Po výprasku už pro ni nebyl bezpečný a všechno, v co mohla doufat, byla budoucnost, ve které by se dokázala od matky dostat co nejdál. Teď byla starší, uzavřená a dokonce i tenhle její sen se pomalu začal rozplývat v marnosti.

Naštěstí Ceres věděla, že ji její bratři nezradí. Byli k ní stejně loajální, jako byla ona k nim.

“Tak to je dobře, že se to matka nikdy nedozví!” odpověděla bratrovi.

“Otec se to ale dozví!” vyštěkl Sartes.

Ceres se uchechtla. Otec o tom dávno věděl. Domluvili se spolu: když Ceres zůstane do noci vzhůru a nabrousí meče pro další dodávku do paláce, bude moci jít a sledovat Jatka. A přesně to Ceres udělala.

Doběhla ke zdi na konci slepé uličky a bez jakéhokoli zaváhání strčila prsty obou rukou do dvou puklin a začala šplhat. Postupovala rychle, ruce i nohy nacházely jistou oporu v puklinách a výstupcích, a během chvilky vyšplhala dobrých dvacet stop vysoko, až na vrchol zdi.

Tam se zastavila a těžce oddechovala. Slunce ji zdravilo svými jasnými paprsky tak prudce, až si musela zaclonit oči rukou.

Zalapala po dechu. Starým městem se obvykle pohybovalo jen pár občanů, tu a tam nějaká toulavá kočka nebo pes. Dnes ale město rozhodně žilo. Doslova se hemžilo lidmi. Ceres skrz zástupy dokonce ani neviděla dlažební kostky pokrývající povrch

ulic. Moře lidí se tlačilo na Fontánové náměstí.

V dále se uklidňující zelenkavou modří třpytil oceán, zatímco Aréna se tyčila jako bílá hora uprostřed spletitých uliček a natěsnaných dvou a tří poschoďových domů. Kolem vnějšího okraje náměstí rozestavěli obchodníci svoje stánky a všichni se těšili, až prodají své zásoby šperků, jídla a nejrůznějšího oblečení.

Závan větru pohladil Ceres po tváři a přinesl vůni čerstvě upečeného křupavého pečiva. Co by dala za jídlo, které by zahnilo ten trýznivý pocit... Objala se rukama kolem břicha a snažila se nemyslet na hlad, který cítila. Dnešní snídaneň se skládala z několika lžic mazlavé kaše, kvůli které se ale z nějakého důvodu cítila ještě hladovější než předtím. Vzhledem k tomu, že dnešek byl dnem jejích osmnáctých narozenin, doufala alespoň v trochu více jídla v misce – nebo v objetí. Nebo v něco.

Nikdo se o nich ale ani slovem nezmínil. Ceres pochybovala, že si její narozeniny vůbec pamatovali.

Na okamžik ji oslepil záblesk světla, a když se podívala, odkud přišel, uviděla zlatý kočár, který se proplétal skrz davy lidí jako pomalá lesklá bublina stoupající hustým medem. Odfrkla si. Ve svém nadšeném očekávání úplně zapomněla, že se oslavy bude účastnit i královská rodina. Ceres pohrdala vrchností a urozenými lidmi. Pohrdala jejich domýšlivostí a tím, že zvířata patřící královské rodině byla krmena lépe než většina lidí v Delosu. Její bratři doufali, že se jednoho dne dostanou na vyšší úroveň. Ceres ale jejich naděje nesdílela: pokud by někdy v

Impériu měla nastat rovnost, určitě by to bylo jedině zásluhou revoluce.

“Vidíš ho?” zafuněl Nesos, když se vyškrábal k Ceres na zeď.

Srdce se jí rozbušilo, když na něj pomyslela. Rexus. I ona uvažovala nad tím, jestli tam je, ale zatím si ho nikde v davu nevšimla.

“Tamhle,” ukázal Nesos.

Ceres s přimhouřenýma očima sledovala, kam ukazuje.

Náhle ho uviděla a téměř nedokázala potlačit nadšení, které se jí zmocnilo. Bylo to stejné, jako vždy, když ho viděla. Byl sám, seděl na okraji fontány a svíral v ruce svůj luk. Dokonce i na takovou dálku Ceres viděla, jak se mu pod tunikou napínají svaly na ramenou i na hrudi. Byl stěží o pár let starší než ona, měl blond vlasy, které zářily mezi hlavami pokrytými hnědými a černými porosty. Opálená kůže se mu na slunci leskla.

“Počkejte!” ozvalo se zdola.

Ceres se ohlédla a viděla, jak Sartes stoupá po zdi vzhůru jen s obtížemi.

“Pospěš si, nebo tě tu necháme!” provokoval Nesos.

Samozřejmě by je ani ve snu nenapadlo, že by svého mladšího bratra opustili. Musel se ale naučit držet krok. V Delosu mohlo i malé zaváhání znamenat smrt.

Nesos si rukou pročísl vlasy, konečně popadl dech a také se rozhlédl po davu.

“Takže, na čí vítězství sázíš?” zeptal se.

Ceres na něj pohlédla a rozesmála se.

„Sázím? Když nemám peníze?“ zeptala se.

Nesos se usmál.

„Tak pokud bys nějaké měla,“ odpověděl.

„Brennius,“ odpověděla okamžitě.

Nesos překvapeně zvedl obočí.

„Vážně?“ zeptal se. „Proč?“

„Nevím,“ pokrčila rameny. „Jen taková předtucha.“

Ale věděla. Věděla velmi dobře, věděla víc, než její bratři. Věděla víc než všichni ostatní chlapci z města. Ceres totiž měla tajemství: nikomu to neřekla, ale příležitostně se oblékala do mužských šatů a cvičila v paláci. Královským výnosem bylo dívkám pod trestem smrti zakázáno učit se dovednostem bojepánů. Prostí muži ale byli při výcviku vítáni. Museli za to odpracovat odpovídající dobu v královských stájích, ale to Ceres ráda podstoupila.

Často Brennia sledovala a zaujal ji způsob, jakým bojoval. Nebyl největší z bojepánů, ale jeho pohyby byly dokonale promyšlené.

„Ten nemá šanci,“ odpověděl Nesos. „Bude to Stefanus.“

Zavrtěla hlavou.

„Stefanus zemře během prvních deseti minut,“ prohlásila rozhodně.

Stefanus se na první pohled zdál být jasná volba, největší z

bojepánů a nejspíš i nejsilnější. Nebyl ale tak vypočítavý jako Brennius nebo jiní bojovníci, které sledovala.

Nesos se zachechtal.

„Pokud se to stane, dám ti svůj dobrý meč.“

Sklouzla pohledem k meči, který se staršímu bratrovi houpal u pasu. Nesos ani netušil, jak moc mu záviděla, když před třemi lety od matky dostal tuhle skvělou zbraň jako narozeninový dar. Její vlastní meč byl jen jedním z přebytků, které její otec vyhodil na hromadu k přetavení. Och, dokázala by tolik věcí, kdyby měla takovou zbraň, jako měl Nesos.

„Víš, že tě vezmu za slovo,“ pronesla Ceres s úsměvem. Ve skutečnosti by ho ale o meč nikdy nepřipravila.

„Nic jiného od tebe neočekávám,“ ušklíbl se.

Ceres si složila ruce na hrudi a myslí jí proběhla smutná myšlenka.

„Matka by to nikdy nedovolila,“ řekla.

„Ale otec ano,“ pronesl Nesos. „Je na tebe opravdu hrdý, to víš.“

Nesova milá poznámka ji překvapila. Nevěděla, jak na ni zareagovat, a tak jen tiše sklopila oči. Měla svého otce opravdu ráda a on měl rád ji, to věděla. Přesto se jí ale před očima zjevila tvář její matky. Všechno, co Ceres kdy chtěla, bylo, aby ji její matka přijala a milovala stejně, jako milovala Ceresiny bratry. Ať se ale snažila jakkoli, v matčiných očích to nikdy nestačilo.

Sartes zafuněl a konečně se vytáhl na vrchol za nimi. Stále ještě byl o hlavu menší než Ceres a vychrtlý jako vyžle, ale Ceres

byla přesvědčená, že brzy vyroste, tak rychle jako bambusový výhonek. Přesně to se stalo i s Nesem. Z toho se stal kus chlapa, byl svalnatý a vysoký něco přes šest stop.

„A ty?“ obrátila se Ceres k Sartovi. „Kdo myslíš, že vyhraje?“

„Souhlasím s tebou, Brennius.“

Ceres se usmála a rozcuchala mu vlasy. Vždycky souhlasil s tím, co řekla.

Ozvalo se další dunění a dav ještě zhoustl. Ceres cítila, že by měli vyrazit.

„Pojďme,“ pronesla, „nesmíme marnit čas.“

Nečekala na odpověď a okamžitě začala šplhat po zdi dolů. Poslední kousek seskočila a okamžitě vyrazila kupředu. Očima stále sledovala fontánu a klestila si cestu přes náměstí, celá nedočkavá, aby se setkala s Rexem.

Když Rexus zjistil, že se k němu Ceres blíží, vykulil oči radostí. Sotva k němu přispěchala, už cítila jeho ruce, jak ji objímají kolem pasu a neoholenou tvář, jak se tiskne k její.

„Ciri,“ pronesl hlubokým chraplavým hlasem.

Ceres při těch slovech přeběhl mráz po zádech. Trochu se od něj odtáhla, aby mu pohlédla do kobaltově modrých očí. Stejně jako Nesos byl i Rexus vysoký přes šest stop, i když přeci jen o něco menší než její bratr. I tak byl ale téměř o hlavu vyšší než Ceres, srdčitý obličej mu rámovaly hrubé blondáté vlasy. Voněl po mýdlu a přírodě. Ach nebesa, bylo skvělé znovu ho vidět. I když se o sebe Ceres dokázala postarat téměř za všech okolností

sama, jeho přítomnost ji uklidňovala.

Pak se postavila na špičky a objala ho kolem silného krku. Nikdy ho nebrala jinak než jako přítele. Až do doby, kdy ho slyšela mluvit o revoluci a o podzemní armádě, jejímž byl členem. „Budeme bojovat a vysvobodíme se z područí útlaku,“ řekl jí před několika lety. Mluvil o povstání s takovým zaujetím, že mu skutečně uvěřila, že je možné zbavit se královské vlády.

„Jaký byl lov?“ zeptala se ho s úsměvem. Věděla, že byl pryč celé dny.

„Chyběl mi tvůj úsměv,“ pohladil ji po dlouhých vlasech barvy růžového zlata, „a tvoje smaragdové oči.“

Ceres si musela přiznat, že i on jí chyběl. Neodvážila se to ale vyslovit nahlas. Bála se, že kdyby mezi nimi k něčemu došlo, zničilo by to jejich přátelství.

„Rexi,“ pozdravil Nesos, když k nim dorazil a sevřel Rexovu paži. Sartes dorazil hned po něm.

„Nesi,“ odpověděl Rexus hlubokým velitelským hlasem. „Nezbývá nám moc času, pokud se chceme dostat dovnitř,“ dodal a pokývl na ostatní.

Všichni společně vyrazili kupředu a přidali se k davu mířícímu směrem k Aréně. Imperiální vojáci byli všude kolem. Poháněli neuspořádaný dav. Občas k tomu dokonce používali palcáty a biče. Čím blíže byl dav k Aréně, tím byl hustší.

Z ničeho nic se u jednoho ze stánků strhl poprask. Ceres se podvědomě obrátila za zvukem a zjistila, že u jednoho ze stánků

se vytvořil široký kruh, ve kterém stáli dva imperiální vojáci, mezi nimi malý chlapec a opodál obchodník. Někteří přihlížející se raději vzdálili, zatímco jiní zůstali okounět v kruhu.

Ceres přispěchala blíž a viděla, že jeden z vojáků vyrazil chlapci z ruky jablko, pak ho chytil za paži a zuřivě jím zatřásl.

„Zloději!“ zakřičel voják chlapci do tváře.

„Milost, prosím!“ zavzlykal chlapec a po jeho špinavých vychrtlých tvářích stékaly slzy. „Já... měl jsem hlad!“

Ceresino srdce zaplavila vlna soucitu. I ona trpěla stejným hladem – a také věděla, že vojáci nechodí pro ránu daleko.

„Nechte toho chlapce jít,“ pronesl podsaditý obchodník klidným hlasem a pokynul rukou, na které se ve slunečním světle zatřpytil prsten. „Můžu si dovolit dát mu jablko. Mám jich tu ještě stovky.“ Lehce se pousmál, jako by chtěl zlehčit situaci.

Dav, který se shromáždil kolem, ale zaraženě ztichl. Vojáci se obrátili k obchodníkovi a jejich blýskavé brnění zarachotilo. Ceres údivem vykulila oči – věděla, že nikdo nikdy neriskuje, nestaví se proti Impériu.

Voják výhruzně vykročil kupředu a postavil se čelem k obchodníkovi.

„Snažíš se chránit zločince?“

Obchodník teď přebíhal pohledem od jednoho vojáka k druhému a vypadal nejistě. Voják se otočil a udeřil chlapce přes tvář. Ozval se nechutný zvuk, při kterém se Ceres otřásla.

Chlapec s žuchnutím dopadl na zem a dav zalapal po dechu.

Pak voják ukázal na obchodníka a rozkázal: „Abychom prověřili tvoji věrnost Impériu, budeš toho chlapce držet, zatímco ho budeme bičovat.“

Obchodníkův pohled se zatvrdil a současně se mu na čele objevil pot. K Ceresinu překvapení ale trval na svém.

„Ne,“ odpověděl.

Druhý voják udělal dva výhružné kroky k obchodníkovi a ruka mu sklouzla na jílec meče.

„Udělej to, nebo přijdeš o hlavu a my pak ještě spálíme tvůj obchod,“ pronesl nebezpečným hlasem.

Obchodník zbledl a Ceres pochopila, že ho dostali.

Pomalu přešel k chlapci, poklekl před ním a uchopil ho za paže.

„Prosím, odpusť mi,“ řekl a v očích se mu zaleskly slzy.

Chlapec zafňukal a pak začal vřískat, snažil se vyprostit z obchodníkovy sevření.

Ceres viděla, jak moc se dítě třese. Nutila se pokračovat dál k Aréně, nechtěla se stát svědkem toho, co se mělo dít. Místo toho, aby šla dál, jí ale ztuhly nohy a zůstala stát uprostřed náměstí s očima upřenýma na ukázkou brutality imperiálních vojáků, která měla následovat.

První voják roztrhl chlapcovu tuniku a druhý voják mezitím zavířil dýtkami nad hlavou. Většina diváků vojáky povzbuzovala. Někteří ale raději sklonili hlavu, něco si mumlali a odešli pryč.

Zloděje se každopádně nikdo nezastal.

S chtivým, téměř šíleným výrazem švihl voják chlapce důtkami přes záda. Ten zaječel bolestí a ječel celou dobu, zatímco ho bičovali. Krev mu prýštila z čerstvých ran. Voják ho švihal znovu a znovu, dokud chlapec nezůstal bezvládně viset v obchodnickových rukách. Už neječel.

Ceres cítila silné nutkání vyrazit kupředu a chlapce zachránit. Ale věděla, že kdyby to udělala, znamenalo by to její smrt. Znamenalo by to smrt všech lidí, na kterých jí záleželo. Svěsila ramena a cítila se bezmocná, bez naděje na změnu, poražená. V duchu si přísahala, že se jednoho dne pomstí.

Přitáhla k sobě Sarta a zakryla mu oči. Zoufale ho chtěla ochránit, chtěla mu dopřát ještě několik let nevinnosti a bezstarostnosti dětství. I když v jejich zemi žádná nevinnost nebyla. Přinutila se, aby nejednala impulzivně. Ze Sarta se nevyhnutelně stával muž, musel se seznámit s krutou pravdou. Nejen se jí přizpůsobit, ale jednoho dne se měl stát i důležitou součástí revoluce.

Vojáci vytrhli chlapce obchodníkovi z rukou a hodili jeho bezvládné tělo na dřevěný vozík. Obchodník si tiskl ruce k obličeji a vzlykal.

Během několika chvil už byl vozík na cestě pryč a prostor, který byl ještě před okamžikem prázdný, se zaplnil lidmi procházejícími po náměstí, jako by se vůbec nic nestalo.

Ceres cítila, jak se jí zmocňuje silná nevolnost. Nebylo to spravedlivé. Okamžitě by dokázala vyjmenovat půl tuctu kapsářů

– mužů i žen, jejichž schopnosti byly tak vybroušené, že je nedokázali přistihnout dokonce ani imperiální vojáci. Život toho ubohého chlapce byl teď v troskách. Neměl dostatek zkušeností. Zloději, ať už mladí či staří, přicházeli o končetiny nebo i o víc. Záleželo jen na tom, jakou měl soudce zrovna náladu. Pokud bude mít chlapec štěstí, ušetří ho a odsoudí k doživotním pracím ve zlatých dolech. Ceres by ale raději zemřela, než aby snášela takový osud.

Všichni pokračovali ulicí dál, měli zkaženou náladu a postrkovali se s ostatními lidmi v hustém davu. Narůstající horko už bylo téměř nesnesitelné.

Vedle nich zastavil zlatý kočár, který odstrkoval všechny ke straně. Lidé se kvůli němu museli tisknout na stěny domů kolem. I Ceres drsně odstrčili, ta vzhlédla a viděla tři dospívající dívky v pestrobarevných hedvábných šatech, se zlatými jehlicemi a drahými šperky zdobícími jejich složité účesy. Jedna z dívek se divoce smála a hodila na ulici minci. Hrstka chudých se vrhla na kolena a snažila se ulovit kousek kovu, který by dokázal nasytit jejich rodinu na celý měsíc.

Ceres se nikdy nesnížila k tomu, aby sbírala podobné almužny. Raději by vyhladověla k smrti, než aby přijímala dary od takových lidí, jako byly tyhle tři.

Sledovala mladého muže, kterému se podařilo minci získat. Vrhla se na něj starší muž, srazil ho k zemi, rukou mu pevně sevřel hrdlo a druhou rukou mu vyrval minci z prstů.

Dospívající dívky se smály a ukazovaly si na ně prstem. Kočár

si pak dál razil cestu skrz masu lidí.

Ceres se uvnitř třásla znechucením.

„Už brzy tahle nerovnost skončí,“ pronesl Rexus.
„Dohlédnu na to.“

Když ho Ceres poslouchala, dmula se jí hrud' pýchou. Jednoho dne bude při povstání bojovat bok po boku s ním i se svými bratry.

Jak se blížili k Aréně, začaly se ulice rozšiřovat a Ceres konečně cítila, že může volněji dýchat. Vzduch hučel napětím a i Ceres si připadala, jako by měla každou chvíli vybuchnout vzrušením.

Prošla jedním z klenutých vchodů a vzhledla vzhůru.

Tisíce a tisíce plebejců se tísnily uvnitř velkolepé Arény. Oválná budova se na severní straně zřítíla a většina červených markýz byla potrhaná. Poskytovaly tak jen malou ochranu před spalujícím sluncem. Divoké šelmy vrčely zpoza železných bran a padacích dveří. Za branami viděla Ceres i připravené bojepány.

Užasle otevřela ústa.

Ani si to neuvědomila, ale když se rozhlédla, došlo jí, že se zpozdila za Rexem i svými bratry. Vyrázila kupředu, aby je dohnala, ale v tu chvíli ji obklopili čtyři hřmotní muži. Cítila z nich alkohol a hnijící ryby, a když se přiblížili, i jejich tělesný pach. Byli k ní až příliš blízko, zírali na ni a na obličejích jim hrály ošklivé úsměvy plné shnilých zubů.

„Půjdeš s náma, holčičko,“ pronesl jeden z nich a rychle se k ní přisunul.

Ceres se rozbušilo srdce. Rozhlédla se a pohledem pátrala po ostatních, ale ti už byli dávno ztraceni v houstnoucím davu.

Obrátila se tedy k mužům a snažila se nasadit co nejodvážnější výraz.

„Nechte mě být, nebo...“

Muži vyprskli smíchy.

„Co?“ provokoval ji jeden. „Taková prťavá holčička jako ty by dostala nás čtyři?“

„Odtáhneme tě odsud, a i když přitom kolem sebe budeš kopat a řvát, všem to bude ukradený,“ dodal.

Měl pravdu. Ceres koutkem oka sledovala lidi proudící kolem. Všichni předstírali, že si nevšimli, jak ji muži ohrožují.

Tvář vůdce násilníků najednou zvažněla a jedním rychlým pohybem ji chytil za paže a přitáhl si ji blíž. Ceres věděla, že ji mohou odtáhnout pryč a že už by ji nikdo nikdy neviděl. To pomyšlení ji vyděsilo víc než cokoli jiného.

Snažila se ignorovat bušící srdce, prudce se obrátila a vytrhla se mu ze sevření. Ostatní muži pobaveně zahučeli, ale když Ceres udeřila jejich vůdce dlaní do nosu tak prudce, až se mu hlava zvrátila vzad, ztichli.

Násilník se chytil špinavýma rukama za nos a zachrčel.

Ceres nezaváhala ani na okamžik. Věděla, že má jen jednu šanci. Rozpomněla se na dny, kdy cvičně zápasila, a hned vzápětí muže tvrdě kopl do břicha. Ten se s bolestným výrazem ve tváři zlomil v pase.

Zbýající tři muži si ale uvědomili, co se děje, a vrhli se na ni.

Chytili ji silnýma rukama a začali ji táhnout pryč.

Jejich sevření se ale náhle uvolnilo. Ceres se ohlédla a s úlevou si uvědomila, že se k nim přihnál Rexus, udeřil jednoho z násilníků do obličeje a srazil ho tak k zemi.

Vzápětí se objevil Nesos, zachytil dalšího muže, vrazil mu koleno do břicha a pak ho skopl na zem do rudého prachu.

Čtvrtý muž se chystal zaútočit na Ceres. Těsně před tím, než ji stihl udeřit, se Ceres přikrčila, obkroužila ho a nakonec ho tvrdě nakopla do zadku. Trhan pokračoval ve směru svého úderu a prudce narazil hlavou do jednoho z pilířů.

Ceres se zastavila, prudce oddechovala a snažila se všechno si to srovnat v hlavě.

Rexus jí položil ruku na rameno. „Jsi v pořádku?“

Ceresino srdce stále divoce bušilo, ale pocit hrdosti brzy vytlačil předchozí strach. Bojovala dobře.

Přikývla a Rexus ji objal kolem ramen. Když tak šli dál, hrál mu na jeho plných rtech rošťácký úsměv.

„Co?“ zeptala se Ceres.

„Když jsem si uvědomil, co se děje, chtěl jsem je všechny probodnout mečem. Ale pak jsem si všiml, jak se bráníš.“ Zavrtěl hlavou a uchechtl se. „To rozhodně nečekali.“

Ceres cítila, jak jí rudnou tváře. Chtěla mu říct, že se vůbec nebála, ale pravdou bylo, že měla strach.

„Byla jsem nervózní,“ přiznala.

„Ciri? Nervózní? Nikdy.“ Políbil Ceres na čelo a pak

pokračovali do Arény.

Našli několik volných míst v nejnižší řadě, a tak se na ně posadili. Ceres měla radost, že nedorazili příliš pozdě. Všechny starosti všedního dne hodila za hlavu a nechala se unášet vzrušením říčícího davu.

„Vidíš je?“

Ceres sledovala, kterým směrem Rexus ukazuje, a uviděla zhruba tucet mladých lidí, kteří seděli pod stříškou chránící je před sluncem. Usrkávali víno ze zlatých pohárů. Nikdy dřív neviděla tak kvalitní oblečení, tolik jídla na jednom stole, tak moc třpytivých šperků. Nikdy v životě. A nikdo z těch mladých lidí neměl propadlé tváře ani břicho.

„Co to dělají?“ zeptala se, když si všimla, že jeden z nich vybírá mince do zlatého poháru.

„Každý z nich vlastní bojepána,“ odpověděl Rexus, „a tak sázejí na to, kdo zvítězí.“

Ceres se ušklíbla. Pro ně tohle byla jen hra, uvědomila si. Samozřejmě, že se tahle zkažená mládež nezajímala o válečníky ani o umění boje. Jediné, co chtěli, bylo vidět, jestli jejich bojepán zvítězí. Pro Ceres ale byla tahle událost o cti, odvaze a dovednostech.

Do vzduchu vystoupaly královské praporce, trubky hlasitě zaburácely, a když se na obou koncích Arény otevřely železné brány, vypochoďovali z temných průchodů bojepáni. Pochodovali jeden za druhým a jejich kožené a železné zbroje odrážely sluneční paprsky.

Dav zahučel, když bijci vstupovali do arény. Ceres vstala, aby jim zatleskala. Válečníci se uspořádali do kruhu čelem ven ze středu. Sekery, meče, kopí, štíty, trojzubce, biče a další zbraně pozvedli k nebi.

„Ať žije král Claudius,“ zvolali společně.

Znovu zaburácely trumpety a v tu chvíli se jednou z bran vřítíl do arény zlatý kočár krále Claudia a královny Athény. Následoval je kočár s korunním princem Aviliem a princeznou Florianou. Za nimi následovala celá záplava kočárů přivázejících ostatní vrchnost. Každý kočár táhlo dvojspřeží sněhobílých koní zdobených drahým kamením a zlatem.

Ceres mezi vrchností spatřila i prince Thana. Pohled na zachmuřený výraz devatenáctiletého chlapce ji znechutil. Čas od času, když doručovala zbraně od otce do paláce, vídala, jak princ Thanos hovoří s bojepány. Vždycky při tom měl kyselý výraz absolutní nadřazenosti. Co se týkalo jeho vzhledu, nepostrádal žádné rysy skutečného válečníka – dokonce by bylo velmi snadné si ho s válečníkem splést – jeho paže se dmuly silnými svaly, měl úzký svalnatý pas a nohy pevné jako kmeny stromů. Ceres ale rozčilovalo, že se neustále tvářil, jako by neměl žádnou úctu ani nadšení pro místo, které ve společnosti zastával.

Královští se konečně odebrali na svá místa na tribuně a trumpety zaburácely do třetice, čímž oznamovaly, že Játka brzy započnou.

Dav zahučel nadšením, když se většina bojepánů otočila k odchodu a zmizela za železnými branami až na dva, kteří zůstali

stát proti sobě ve středu arény.

Jednoho z nich Ceres poznala, byl to Stefanus. Druhého bijce, který byl oděný pouze do bederní roušky zajištěné koženým opaskem a do přilby se sklopeným hledím, ale nepoznávala. Dost možná přicestoval až z daleka jen proto, aby se zúčastnil. Jeho naolejovaná kůže měla barvu úrodné prsti a vlasy měl černé jako nejtemnější noc. Skrz průzor v helmě probleskovaly jeho odhodlané oči. Ceres okamžitě věděla, že Stefanus bude za několik okamžiků mrtvý.

“Neměj strach,” pronesla Ceres a mrkla na Nesa. “Tvůj meč ti nechám.”

“Zatím ho neporazil,” odfrkl si Nesos. “Přece by na něj všichni nesázeli, kdyby nebyl nejlepší.”

Když Stefanus pozvedl trojzubec a kryl se za štítem, dav ztichl. “Stefanus!” vykřikl jedem z mladíků ze skupinky pod stříškou. Pak pozvedl sevřenou pěst a dodal: “Síla a odvaha!”

Stefanus skupince mladých lidí pokynul hlavou. Dav souhlasně zahučel a Stefanus vzápětí plnou silou zaútočil na cizince. Cizinec bleskově uhnul ze směru Stefanova útoku, obrátil se a sekl po Stefanovi mečem. Minul ho sotva o palec.

Ceres to vyděsilo. Pokud má takové reflexy, Stefanus opravdu dlouho nevydrží.

Cizinec znovu a znovu dorážel na soupeřův štít, děsivě při tom řval a Stefanus mohl jen ustupovat. Konečně se mu zoufalým výpadem podařilo udeřit cizince okrajem štítu do obličeje.

Vzduchem proletěla sprška krve a cizinec padl k zemi.

Ceres si říkala, že to byl docela dobrý tah. Možná, že Stefanus od doby, kdy ho viděla naposledy, pokročil ve výcviku.

“Stefanus! Stefanus! Stefanus!” skandovali diváci.

Stefanus stál u nohou zraněného válečníka, ale když se ho chystal dorazit trojzubcem, cizinec vykopl a srazil Stefana k zemi. Stefanus dopadl na zadek, ale rychle jako kočka vyskočil zpět na nohy. Cizinec už v tu chvíli stál také.

Oba se upřeně pozorovali a v kruhu se začali opatrně obcházet. Ceres si pomyslela, že nebezpečí je ve vzduchu přímo cítit.

Cizinec zavrčel, rozběhl se na Stefana a pozvedl při tom meč vysoko do vzduchu. Stefanus se rychle stočil stranou a bodl cizince do stehna. Cizinec na oplátku sekl mečem a zasáhl ho do paže.

Oba válečníci zachroptěli bolestí, ale jejich zranění jako by je spíš rozzuřila, než aby je zpomalila. Cizinec si strhl helmu z hlavy a odhodil ji na zem. Jeho černými vousy zarostlá brada byla celá od krve a oko měl oteklé, ale Ceres měla z jeho výrazu pocit, jako by si se Stefanem právě přestal hrát a rozhodl se ho konečně zabít. Jak rychle se mu může podařit Stefana dorazit?

Stefanus vyrazil na cizince a Ceres zalapala po dechu, když se jeho trojzubec střetl s mečem jeho protivníka. Oba válečníci si teď hleděli z očí do očí, tlačili se jeden na druhého, těžce oddechovali a snažili se vzájemně shodit na zem. Na čelech jim vystoupily žíly, svaly pod zpocenou kůží se jen dmuly.

Cizinec se přikrčil, vykroutil se ze smrtícího bloku a k Ceresinu překvapení zavířil kolem Stefana jako tornádo. Jeho meč zasvětil vzduchem a v mžiku stál Stefanovi hlavu.

Párkrát se prudce nadechl a pak ve vítězném gestu pozvedl ruku do výše.

Dav byl několik okamžiků naprosto tichý. Dokonce ani Ceres nedokázala nic říct. Podívala se na mladíka, kterému Stefanus patřil. Viděla, že má ústa otevřená překvapením, obočí stažené vztekem.

Chlapec pak zuřivě mrštil svým pohárem do arény a nasupeně odešel pryč. Smrt je velký vyrovnávač, pomyslela si Ceres a potlačila úsměv, který se jí dral na rty.

“August!” zvolal jeden muž v publiku.
“August! August!”

Diváci se jeden po druhém přidávali a během několika chvil duněla celá Aréna jménem vítěze. Cizinec se uklonil králi Claudiovi a pak už z železných bran vyběhli další tři válečníci a vyměnili si s ním místo.

Jak den postupoval, probíhal jeden souboj za druhým. Ceres je všechny sledovala s očima otevřenýma dokořán. Nedokázala se rozhodnout, jestli se jí Jatka líbí, nebo jestli je nenávidí. Na jednu stranu obdivovala dovednosti, strategii a udatnost bojovníků. Na druhou stranu pohrdala tím, že válečníci nebyli nic jiného než pěšáci zabíjení pro zábavu bohatých.

Když přišel poslední souboj prvního kola, bojoval Brennius s jiným válečníkem přímo u místa, kde seděli Rexus, Ceres a její

bratři. Při boji postupovali bojovníci stále blíž ke skupině, meče řinčely, vzduchem létaly jiskry. Bylo to strhující.

Ceres sledovala, jak se Sartes naklání přes hrazení, oči upřené na bojovníky.

“Nenakláněj se tolik!” přikázala mu.

Ale než stihl zareagovat, vyskočil náhle z díry na druhé straně arény pratygr. Ohromná šelma se hladově olízla, zabořila drápy do rudého prachu a vyrazila směrem k válečníkům. Bojepáni si bestie zatím nevšimli a všichni diváci zadrželi dech.

“Brennius je mrtvý,” zamumlal Nesos.

“Sarte!” vykřikla Ceres znovu, “řekla jsem, ať se –

Neměla šanci dokončit větu. Současně se totiž pod Sarterem uvolnil jeden z kamenů a než stihl kdokoli zareagovat, Sartes přepadl přes hrazení a se žuchnutím dopadl přímo do arény.

“Sarte!” vykřikla vyděšená Ceres a okamžitě vyskočila na nohy.

Podívala se dolů a viděla, že je Sartes o deset stop níž, sedí na zemi a opírá se zády o zeď. Dolní ret se mu trásl, ale slzy mu po tvářích zatím nekanuly. Neřekl ani slovo, jen se držel za paži. Vzhlížel vzhůru a tvář měl zkroucenou bolestí.

Když ho Ceres tam dole viděla, bylo to na ni víc, než dokázala snést. Bez rozmyšlení vytrhla meč od Nesova pasu a přeskočila přes zábradlí přímo do arény. Přistála jen kousek od mladšího bratra.

“Ceres!” vykřikl Rexus.

Vzhledla vzhůru a viděla, že několik strážných vleče Rexe a Nesa pryč. Chytili je dřív, než stihli skočit za ní.

Ceres stála v aréně, zaplavil ji neskutečný pocit, uvědomila si, že je dole s ostatními bojovníky. Chtěla dostat Sarta pryč, ale na to nebyl čas. Postavila se tedy před něj a byla odhodlaná ho ochránit. Pratygr na ni zavrčel. Přikrčil se a krutýma žlutýma očima upřeně sledoval Ceres. Z pohledu šelmy bylo jasně cítit nebezpečí.

Ceres obouruč sevřela Nesův meč a několikrát jím švihla vzduchem.

“Uteč, děvče!” vykřikl Brennius.

Bylo už ale příliš pozdě. Pratygr mířil přímo na Ceres a byl od ní už jen pouhých několik stop. Ceres udělala krok směrem k Sartovi a těsně před tím, než na ni pratygr zaútočil, Brennius ze strany sekl a usekl útočícímu zvířeti ucho.

Pratygr se postavil na zadní, purpurová krev mu skropila srst. Zuřivě zařval a prackou odštípl kus zdi kousek od Ceres.

Dav zahučel.

Přiblížil se i druhý bojepán, ale ještě před tím, než stihl zaútočit, švihl po něm pratygr prackou a drápy mu prosekl hrdlo. Válečník si sevřel krk rukama a zhroutil se na zem. Krev mu prýštila mezi prsty a společně s ní z něj postupně vyprchával i život.

Dav žíznil po další krvi a jen spokojeně zaburácel.

Pratygr zavrčel a udeřil Ceres tak silně, až proletěla vzduchem a opodál dopadla na zem. Při dopadu jí vypadl meč z ruky a

doklouzal o několik stop dál.

Ceres ležela na zemi s vyraženým dechem, plíce se odmítaly nadechnout a hlava se jí točila. Pokusila se alespoň zvednout na všechny čtyři, ale hned se zase zhroutila.

Bez dechu ležela na zemi, tvář měla přitisknutou k hrubému písku a sledovala, jak se pratygr blíží k Sartovi. Když Ceres viděla, v jakém nebezpečí se její bratr nachází, rozhořel se v ní nový oheň odhodlání. Přinutila se nadechnout a náhle naprosto jasně věděla, co musí udělat, aby svého bratra zachránila.

Ucítila, jak ji zaplavila vlna nové energie. Dodala jí sílu a Ceres se dokázala postavit na nohy. Sebrala meč a vyrazila k šelmě tak rychle, až se jí zdálo, že letí.

Příšerná bestie už od ní byla jen deset stop daleko. Osm. Šest. Čtyři.

Ceres zatnula zuby a vrhla se šelmě na záda, zabořila prsty do její naježené srsti a doufala, že tak odvede pozornost od svého bratra.

Pratygr se postavil na zadní nohy a celý se oklepal, jako když se zvíře snaží vytrást vodu ze srsti. Smýkal Ceres sem a tam, ta se ale držela pevně, její odhodlání a železné sevření bylo silnější než zvířecí pokusy ji shodit.

Když šelma klesla zpět na všechny čtyři, využila Ceres příležitost, pozvedla meč vysoko do vzduchu a bodla zvíře do krku.

Bestie zavřeštěla, postavila se na zadní a dav spokojeně zaduněl.

Šelma sekla prackou po Ceres a zasáhla ji svými drápy do zad. Ceres vykřikla bolestí. Zvířecí drápy se jí zasekly do masa jako dlouhé dýky. Pratygr ji zachytil a vrhnul jí proti zdi. Ceres přistála několik stop od Sarta.

„Ceres!“ vykřikl Sartes.

Ceres zvonilo v uších, snažila se posadit. Cítila pulzování vzadu na hlavě a po krku jí stékala teplá tekutina. Nebyl čas zjišťovat, jak moc vážné je její zranění. Pratygr se znovu řítil přímo proti ní.

Když se šelma přikrčila, neměla už Ceres možnost cokoli udělat. Bez přemýšlení pozvedla ruku, otevřela dlaň a hřbetem ruky si přikryla oči. Myslela si, že to bude poslední věc, kterou kdy uvidí.

Ale ve chvíli, kdy se pratygr odrazil a vyskočil, přepadl Ceres zvláštní pocit, jako by jí v hrudi zaplála ohnivá koule. Náhle cítila, že jí z dlaně vystřelila koule neznámé energie.

Zvíře uprostřed skoku ochablo.

Dopadlo na zem a sklouzlo se po předních nohách. Ceres napůl očekávala, že se zvíře znovu zvedne a dorazí ji. Sledovala ho se zadržným dechem.

Ale stvoření se nepohnulo.

Ceres se zmateně podívala na svoji dlaň. Diváci neviděli, co se stalo, takže si pravděpodobně mysleli, že šelmu smrtelně zranila Nesovým mečem už v průběhu souboje. Ale Ceres věděla, že tak to nebylo. Nějaká záhadná moc vystřelila z její dlaně a během okamžiku bestii zabila. Co to bylo za sílu? Ceres se nikdy dřív

nic podobného nestalo a sama pořádně nevěděla, co si o tom má myslet.

Co byla zač, že má takovou moc?

S obavami spustila ruku zpátky do písku.

Váhavě zvedla oči a sledovala ztichlé lidi v hledišti.

Nedokázala se ubránit úvahám o tom, jestli to také viděli.

KAPITOLA DRUHÁ

Na okamžik, který se zdál jako věčnost, cítila Ceres, že se na ni upírají všechny oči kolem. Seděla na zemi ztuhlá bolestí a nevěřila tomu, co se zrovna stalo. Víc než následků, které měly přijít, se bála nadpřirozené síly, která se v ní skrývala a která zabila pratygra. Víc než všech lidí kolem se bála postavit se sobě samotné – svému já, které neznala.

Dav, který šokovaně mlčel, náhle propukl v nadšený řev. Ceres chvíli trvalo, než si uvědomila, že ji oslavují.

Nadšený křik proťal hlas zpovzdálí.

“Ceres!” zvolal Sartes. “Jsi v pořádku?”

Ceres se ohlédla na svého bratra. Docházel jí dech a cítila se, jako by měla omdlít. Uvažovala, jestli viděl, co se skutečně stalo. Nevěděla, jestli to viděli ostatní, ale ze vzdálenosti, ve které byl on, by to byl zázrak, kdyby si ničeho nevšiml.

Ceres zaslechla kroky a náhle ji dvě silné ruce postavily na nohy.

“Okamžitě vypadni!” zavrčel Brennius a tlačil ji k otevřené bráně po jejich levici.

Rány v zádech ji nesnesitelně bolely, ale přinutila se jasně uvažovat. Chytila Sarta a vytáhla ho na nohy. Společně vyrazili k východu a snažili se uniknout oslavnému hlaholu davů kolem.

Brzy dorazili k úzkému temnému tunelu. Ceres si uvnitř všimla tuctu bojepánů čekajících na svůj okamžik slávy v aréně.

Někteří seděli na lavicích a meditovali, jiní si protahovali svaly a mnuli si ruce, zatímco chodili sem a tam. Jiní si zase připravovali zbraně na blížící se krvavou lázeň. Všichni, kteří sledovali předcházející boj v aréně, si ji prohlíželi se zvědavostí v očích.

Ceres spěchala podzemními chodbami lemovanými pochodněmi, které poskytovaly šedým cihlám teplý nádech. Procházela kolem všech možných druhů zbraní opřených o zdi a snažila se nevnímat bolest v zádech, což bylo skutečně obtížné, protože se hrubá látka jejích šatů při každém kroku otírala o otevřená zranění. Pratygrovy drápy byly jako dýky, možná i horší než dýky. Ceres cítila nesnesitelnou bolest pulzující v každém šrámu.

„Krvácí ti záda,“ pronesl Sartes s hrůzou v hlase.

„Budu v pořádku. Musíme najít Nesa a Rexe. Jak je na tom tvoje ruka?“

„Bolí.“

Když dorazili k východu, rozletěly se dveře a objevili se dva imperiální vojáci.

„Sarte!“

Než stihla Ceres zareagovat, chytil jeden z vojáků jejího bratra a druhý voják se chopil jí. Nemělo smysl se bránit. Voják si ji přehodil přes rameno, jako kdyby byla jen pytel obilí, a odnášel ji pryč. Ceres se bála, že ji zatkli a marně tloukla vojáka pěstmi do zad.

Jakmile vyšli ven z Arény, shodil ji voják na zem. Sartes přistál vedle ní. Několik lidí se postavilo do půlkruhu a čekalo, co

se bude dít. Zdálo se, že touží po tom, aby vojáci prolili její krev.

„Ještě jednou vkročíte do Arény,“ zavrčel voják, „a budete viset.“

K jejímu překvapení se pak vojáci otočili a bez dalšího slova zmizeli v davu.

„Ceres!“ vykřikl hluboký hlas přes hučení přihlížejících lidí.

Ceres vzhledla a k nesmírné úlevě spatřila Rexe a Nesa, jak se k ní prodírají skrz dav. Když ji Rexus objal, zalapala po dechu. Odtáhl se od ní a v očích se mu zračily obavy.

„Budu v pořádku,“ řekla.

Davy lidí se vyhrnuly z Arény a Ceres s ostatními se zamíchala mezi ně. Spěchali, aby se ztratili v uličkách, chtěli se vyhnout dalším nepříjemným střetnutím. Cestou na Fontánové náměstí si stále ještě otřesená Ceres přehrávala všechno, co se stalo. Všimla si, že po ní bratři po očku pokukují. Uvažovala, co si asi myslí. Všimli si jejích schopností? Pravděpodobně ne. Pratygr byl příliš blízko. Přesto na ni ale koukali s novým respektem. Ceres toužila jim říct, co se stalo. Přesto věděla, že nemůže. Sama si totiž nebyla jistá, o co šlo.

Mezi nimi bylo hodně nevyřčeného, uprostřed davu lidí ale nebyl ten správný čas to řešit. Nejprve se museli bezpečně dostat domů.

Čím dál od Arény byli, tím byly ulice prázdnější. Rexus, který kráčel po jejím boku, ji vzal za ruku a propletl své prsty s jejími.

„Jsem na tebe hrdý,“ řekl. „Zachránila jsi

svému bratrovi život. Nejsem si jistý, kolik sester by to dokázalo.“

V jeho soucitných očích se zračil dobrácký úsměv.

“Ta zranění vypadají, že jsou dost hluboká,” poznamenal při pohledu na její záda.

“Budu v pořádku,” zamumlala.

Byla to lež. Vůbec si nebyla jistá, jestli bude v pořádku. Nebyla si ani jistá, jestli dokáže dojít domů. Z velké ztráty krve se cítila jako opilá. Kručení v žaludku ani spalující slunce, kvůli kterému jí stékaly po zádech kapky potu, jejímu stavu také nepomáhaly.

Konečně dorazili na Fontánové náměstí. Když procházeli kolem stánků, dohnal je obchodník a nabízel jim velký koš jídla za poloviční cenu.

Sartes se usmál od ucha k uchu – což, jak si Ceres pomyslela, bylo docela divné – a pak zdravou rukou ukázal měděnou minci.

“Myslím, že ti dlužím trochu jídla,” řekl.

Ceres na něj šokovaně hleděla. “Kde jsi to sebral?”

“Ta bohatá holka ze zlatého kočáru vyhodila dvě mince, ne jen jednu. Všichni se ale tak soustředili na bitku těch dvou chlapů, že si druhé nikdo ani nevšiml,” odpověděl s úsměvem Sartes.

Ceres se rozzlobila a už se chystala zabavit Sartovi minci a zahodit ji. Pro ni to byly krvavé peníze a oni od boháčů nic nepotřebovali.

Natáhla se, aby minci sebrala, když se před ní náhle objevila

stará žena a zablokovala jí ruku.

„Ty!“ pronesla a ukázala na Ceres. Mluvila tak hlasitě, až se Ceres zdálo, že její hlas prochází přímo skrz ni.

Pleť té ženy byla hladká, ale podivně průsvitná. Její perfektně klenuté rty byly zbarvené do zelena. Dlouhé husté černé vlasy měla zdobené žaludy a mechem. Dlouhé hnědé šaty jí ladily s hnědýma očima. Na pohled byla velice krásná, pomyslela si Ceres. Tak krásná, až ji to na okamžik ohromilo.

Ceres omráčeně zamrkala, byla si jistá, že tuto ženu nikdy neviděla.

„Ty mě znáš?“

Jejich oči se setkaly, a když k ní žena přistoupila, uvědomila si Ceres, že z ní silně cítí myrhu.

„Z hvězd,“ odpověděla přízračným hlasem žena.

Když pak žena pozvedla ruku v půvabném gestu, spatřila Ceres na jejím zápěstí značku triquetry. Čarodějnice. Podle božské vůně možná taková, která dokázala předvídat budoucnost.

Žena vzala do prstů pramen Ceresiných vlasů a přivoněla si.

„Meč ti není cizí,“ pronesla. „Trůn ti není cizí. Tvůj osud je vskutku veliký. Veliká změna nastane.“

Žena se náhle obrátila a spěchala pryč. Během chvilky zmizela za stánkem a Ceres zůstala jen ohromeně stát. Cítila, že ženina slova pronikla až hluboko do její duše. Cítila, že ta slova byla víc než jen pouhá náhodně pronesená poznámka. Ta slova byla proroctví. Veliká. Změna. Trůn. Osud. To byla slova, která v

souvislosti se sebou nikdy nevyslovila.

Mohla by to být pravda? Nebo to byla pouhá slova bláznivé ženy?

Ceres se rozhlédla a uviděla Sarta držícího koš jídla. Pusu už měl nacpanou chlebem tak, že ani nemohl kousat. Nabídl jí. Viděla v koši pečivo, ovoce a zeleninu. Bylo toho tolik, že málem zahodila svoje odhodlání. Za normálních okolností by se na jídlo nakonec vrhla.

Ale teď z nějakého důvodu ztratila chuť k jídlu.

Čekala na ni budoucnost.

Osud.

*

Cesta domů trvala téměř o hodinu déle, než bylo obvyklé, a všichni celý zbytek cesty mlčeli. Každý z nich se ponořil do vlastních myšlenek. Ceres se mohla jen dohadovat, co si lidé, na kterých jí záleželo nejvíc na světě, o ní mysleli. Pořádně ani nevěděla, co si o sobě má myslet ona sama.

Vzhledla a spatřila jejich skrovný domov. Vzhledem k tomu, jak ji bolela hlava a záda, ji překvapilo, že dokázala ujít celou cestu.

Ostatní ji opustili už před nějakou dobou, bratři běželi napřed, aby doma pomohli otcí, a Ceres sama překročila rozpraskaný práh. Připravovala se na nejhorší a doufala, že se nesetká s matkou.

Vstoupila do horké místnosti. Došla k matčině posteli a sebrala malou lahvičku s alkoholem, kterou matka pod postelí

schovávala. Odzátkovala ji a doufala, že nepoužije tolik alkoholu, aby si toho matka všimla. Připravila se, že to bude štípat, rozhrnula košili a nalila si alkohol na záda.

Vzápětí vykřikla bolestí. Zaťala pěst a opřela se hlavou o zeď. Zdálo se jí, jako by v ranách po drápech cítila tisíce žihadel. Připadalo jí to, jako by se její čerstvá zranění neměla nikdy uzdravit.

Dveře se prudce otevřely a Ceres se otřásla. S úlevou zjistila, že je to jen Sartes.

„Otec tě potřebuje vidět,“ pronesl.

Ceres si všimla, že má zarudlé oči.

„Co tvoje ruka?“ zeptala se a předpokládala, že brečel kvůli bolesti, kterou mu ruka způsobovala.

„Není zlomená, jen vymknutá,“ odpověděl. Přistoupil k ní blíž a tvář mu zvažněla. „Díky, dnes jsi mi zachránila život.“

Usmála se na něj. „Jak bych mohla dopustit, aby se ti něco stalo?“ pronesla.

Usmál se.

„Jdi za otcem,“ řekl. „Já zatím spálím tvoje šaty.“

Nevěděla, jak matce vysvětlí, že jsou její šaty náhle pryč, ale bylo jasné, že je skutečně musí spálit. Pokud by je matka viděla v současném stavu – zakrvácené a plné děr – nedokázala by Ceres ani domyslet, jak krutý trest by následoval.

Ceres vyšla ven a vydala se po cestičce ušlapané trávy k

přístřešku za domem. Na jejich skromném pozemku už zbýval jen poslední strom – ostatní už pokáceli a spálili v krbu kvůli teplu za dlouhých zimních nocí. Jeho větve se teď rozkládaly nad domem jako ochranná síť. Kdykoli ho Ceres viděla, vzpomněla si na svoji babičku, která zemřela před dvěma lety. Právě její babička totiž tento strom zasadila, když byla ještě malá. Pro Ceres byl strom něčím, jako její vlastní chrám. A stejně tak i pro jejího otce. Když už to vypadalo, že život je nesnesitelně těžký, lehli si spolu poblíž babiččina stromu pod hvězdné nebe a otevřeli si navzájem svá srdce, jako by milovaná babička byla stále naživu.

Ceres vstoupila do přístřešku a s úsměvem pozdravila svého otce. Ke svému překvapení si uvědomila, že většina věcí z pracovního stolu byla pryč a že ve výhni nečekal na kovářské kladivo žádný meč. Ani si nevzpomínala, kdy naposledy viděla podlahu tak umetenou nebo zdi a strop bez náradí.

Modré oči jejího otce se rozzářily přesně tak, jako vždy, když ji viděl.

“Ceres,” řekl a vstal.

V uplynulém roce prorostly jeho vlasy a krátká bradka šedinami. Kruhy pod jeho milujícíma očima se zdvojnásobily. Dříve byl mohutný a téměř tak svalnatý jako Nesos. Nedávno si ale Ceres všimla, že začal ubývat na váze a jeho kdysi bezchybná postava ochabovala.

Došel k ní ke dveřím a položil jí mozolnatou ruku na záda.

“Pojď se mnou.”

Ceres se sevřela hrud'. Když chtěl otec mluvit a současně jít, znamenalo to, že se s ní chce podělit o něco důležitého.

Bok po boku se vydali směrem za přístřešek na malé pole. Nedaleko se na nebi formovaly temné mraky, povíval teplý, rozechvělý vánek. Ceres doufala, že mraky přinesou déšť, tolik potřebný pro ukončení období sucha, které se teď zdálo nekonečné. Jejich příslib však mohl vyjít na prázdno, jako už tolikrát předtím.

Země pod nohama jim zapraskala. Půda byla vyschlá, rostliny zežloutlé, hnědé a mrtvé. Kousek země za jejich pozemky náležel králi Claudiovi. Už roky na něm ale nikdo nic nepěstoval.

Vystoupali na kopec za políčkem, kde zastavili. Otec se rozhlížel po krajině a mlčel. Ruce držel složené za zády. Pak se zahleděl na nebe a Ceresin strach se ještě prohloubil. Takhle se otec nikdy nechoval.

Nakonec promluvil. Zdálo se, že pečlivě volí slova.

“Někdy si nemůžeme dopřát ten luxus, abychom si zvolili svoji cestu,” pronesl. “Musíme obětovat všechna naše přání kvůli našim milovaným. Někdy dokonce i sami sebe, když je to nutné.”

Povzdechl si a v dlouhém tichu, které rušil jen vanoucí vítr, slyšela Ceres i bušení vlastního srdce. Přemýšlela, kam tím otec míří.

“Co bych za to dal, abys mohla navždy zůstat dítětem,” dodal s pohledem upřeným do nebes. Tvář se mu na chvíli zkroutila nevyslovenou bolestí, ale vzápětí se zase uvolnila.

“Co se děje?” zeptala se Ceres a položila mu ruku na paži.

“Na chvíli budu muset odejít,” odpověděl.

Ceres měla pocit, jako by se nemohla nadechnout.

“Odejít?”

Obrátil se k ní a pohlédl jí do očí.

“Víš dobře, že letošní zima a jaro byly obzvlášť tvrdé.

Minulých několik let sucha také ničemu nepomohlo. Nevydělali jsme dost peněz na to, abychom přežili další zimu, a pokud nepůjdu, vyhladovíme k smrti. Vybral si mě jiný král, mám se stát jeho hlavním zbrojířem. Vydělám tak hodně peněz.”

“Ale vezmeš mě s sebou, že ano?” vyhrkla rozhořčená Ceres.

Zachmuřeně zavrtěl hlavou.

“Musíš zůstat tady a pomáhat svojí matce a bratrům.”

To pomyšlení ji vyděsilo.

“Nemůžeš mě tu nechat s matkou,” řekla. “To bys mi neudělal.”

“Promluvil jsem si s ní. Postará se o tebe. Bude hodná.”

Ceres si dupla, až kolem zavířil prach.

“Ne!”

Z očí se jí vyřinuly slzy a kutálely se jí po tvářích.

Otec se k ní o krůček přiblížil.

“Poslouchej mě dobře, Ceres. Palác pořád čas od času potřebuje meče. Ztratil jsem za tebe slovo, a pokud budeš dělat

meče stejně dobře, jako jsem tě to učil, můžeš si sama něco vydělat.“

Kdyby něco vydělala sama pro sebe, byla by svobodnější. Zjistila, že se její drobné lehké ruce hodí, když je potřeba ozdobit ostří či jílce jemnými rytinami. Ruce jejího otce byly široké, prsty tuhé a neohrabané. Jen několik málo dalších lidí mělo stejně šikovné ruce jako Ceres.

Ale i tak zavrtěla hlavou.

„Nechci pracovat jako kovář,“ řekla.

„Máš to v krvi, Ceres. Máš ten dar.“

Zpupně zavrtěla hlavou.

„Já chci se zbraněmi bojovat,“ řekla, „ne je vyrábět.“

Sotva ta slova vypustila z úst, už jich litovala.

Otec se zamračil.

„Ty chceš být bojovnice? Bojepán?“ zavrtěl hlavou.

„Jednoho dne možná budou ženy moct bojovat,“ řekla. „Víš, že jsem cvičila.“

Obočí se mu starostlivě stáhlo.

„Ne,“ pronesl pevným hlasem. „To není tvoje cesta.“

Ceres pocítila zklamání. Cítila, jak se její naděje a sny o tom, že by se stala bojovnicí, při jeho slovech rozplývají. Věděla, že nechce být zlý – nikdy nebyl zlý. Byl to prostě fakt. A proto, aby přežili, musela i ona obětovat svoje sny.

Zadívala se do dálky na nebe, které pročísl blesk. O tři údery

srdce později zaduněl hrom.

Že by si nevšimla, jak zoufalá byla jejich situace? Vždy předpokládala, že společně, jako rodina, vše zvládnou. Tohle ale vše měnilo. Teď tu nebude mít otce, na kterého se mohla spolehnout. Nikdo se nepostaví mezi ni a matku.

Po tvářích jí kanuly slzy a jedna po druhé padaly na vyprahlou půdu. Nehnutě stála na místě a přemýšlela. Měla by se řídit otcovou radou a vzdát se svých snů?

Náhle otec zpoza zad něco vytáhl, a když se Ceres podívala, co to je, viděla v jeho rukách meč. Přistoupil k ní blíž, aby si ho mohla prohlédnout.

Byl to úchvatný meč. Jílec byl z ryzího zlata, zdobila ho rytina hada. Čepel byla oboustranně broušená a vypadala, že je ukutá z nejkvalitnější oceli. I když Ceres nevěděla, kdo meč vyrobil, dokázala okamžitě říct, že se jedná o velmi kvalitní zbraň. Na čepeli byl vyrytý nápis.

Když se spojí meč se srdcem, přijde vítězství.

Ohromeně zírala na meč, ten pohled jí vyrazil dech.

“To jsi vykoval ty?” zeptala se s očima přilepenýma k meči.

Přikývl.

“Podle severanského způsobu,” odpověděl.
“Ladil jsem ho tři roky. Jen samotná čepel má takovou cenu, že by nás všechny nasýtila na celý rok.”

Pohlédla na něj.

“Tak proč ho neprodáš?”

Důrazně zavrtěl hlavou.

„To není důvod, proč jsem ho vytvořil.“

Přistoupil ještě blíž a k Ceresinu úžasu jí meč nabídl.

„Vyrobil jsem ho pro tebe.“

Ceres si údivem přitiskla ruku k ústům.

„Pro mě?“ zeptala se ohromeně.

Otec se široce usmál.

„Opravdu si myslíš, že bych zapomněl na tvé osmnácté narozeniny?“ odpověděl.

Cítěla, jak se jí oči znovu plní slzami. Nikdy dřív nebyla tak dojatá.

Ale když si vzpomněla na to, co řekl dřív, o tom, že nechce, aby bojovala, cítila se zmateně.

„Ale stejně jsi tvrdil,“ přemýšlela, „že nechceš, abych cvičila.“

„Nechci, abys zemřela,“ vysvětloval. „Ale vidím, kam tě táhne srdce. A to je věc, kterou nemůžu změnit.“

Chytil ji za bradu a natočil jí hlavu tak, až se jejich oči setkali.

„Jsem za to na tebe hrdý.“

Podal jí meč, a když Ceres ucítila chladný kov v dlani, zdálo se jí, jako by se z meče stala součást jejího těla. Byl těžký tak akorát, jílec seděl v dlani, jako by podle ní byl vytvarován.

Všechny naděje, které v ní vyhasly, se teď znovu probudily k životu.

„Neříkej o něm matce,“ varoval ji otec.

„Schovej ho někam, kde ho nenajde, jinak ho prodá.“

Ceres přikývla.

„Jak dlouho budeš pryč?“

„Pokusím se vás navštívit ještě, než napadne první sníh.“

„Ale to jsou měsíce!“ vyhrkla Ceres a o krok ustoupila.

„Je to něco, co musím udělat, abych –“

„Ne! Prodej meč. Zůstaň tu!“

Položil jí dlaň na tvář.

„Když prodám meč, pomůže nám to letos. A možná ještě napřesrok. Ale co pak?“ Zavrtěl hlavou. „Ne, potřebujeme dlouhodobé řešení.“

Dlouhodobé? Ceres si náhle uvědomila, že tahle otcova práce nebude jen na pár měsíců. Možná bude na celé roky.

Její sklíčenost se ještě prohloubila.

Přistoupil k ní, jako by to cítil, a objal ji.

Ceres si uvědomila, že mu vzlyká do ramene.

„Budeš mi chybět, Ceres,“ řekl jí přes rameno. „Jsi jiná než všichni ostatní. Každý den se budu dívat na nebe a budu vědět, že pod stejnými hvězdami jsi i ty. Budeš to dělat stejně?“

Nejdřív na něj chtěla křičet, říct mu: jak se opovažuješ mě tu nechat samotnou?

Hluboko v srdci ale cítila, že opravdu nemůže zůstat, a nechtěla mu to dělat ještě těžší, než už to bylo.

Po tváři jí skanula další slza. Popotáhla a pak přikývla.

„Každou noc se zastavím pod naším stromem,“ řekla.

Otec ji políbil na čelo a pak ji něžně objal. Zranění na zádech Ceres zabořila, jako by do ní někdo vrazil nůž, ale zatnula zuby a zůstala tiše.

„Mám tě rád, Ceres.“

Chtěla mu odpovědět, ale nedokázala se přimět, aby cokoli řekla – slova se jí zasekla v krku.

Pak si otec přivedl ze stájí koně. Ceres mu pomohla naložit jídlo, náradí a další zásoby. Naposled ji objal a Ceres připadalo, jako by jí mělo smutkem puknout srdce. Přesto ale nedokázala vyslovit ani jediné slovo.

Otec vyskočil do sedla, pokývl Ceres na rozloučenou a pak pobídl koně, aby vyrazil.

Ceres ho sledovala a neúnavně mu mávala, až dokud nezmizel za vzdáleným kopcem. Jediný člověk, který ji kdy měl opravdu rád, byl teď pryč.

Na tvářích ji zalechtal z nebe padající déšť.

„Otče!“ vykřikla tak hlasitě, jak jen mohla.
„Otče, mám tě ráda!“

Padla na kolena a sevřela si obličej do dlaní, snažila se zadusit vzlyky.

Život, jak věděla, už nikdy nebude takový, jako dřív.

KAPITOLA TŘETÍ

Ceres bolely nohy, plíce jí hořely, ale přesto stoupala vzhůru tak rychle, jak jen mohla. Snažila se nevylít ani kapku vody z věder, která nesla. Za normálních okolností by se zastavila a odpočinula si, ale matka vyhrožovala, že pokud Ceres nepřinese vodu před rozbřeskem, nedostane snídani. Pokud nedostane snídani, bude o hladu až do večere. Bolest ji stejně moc nezajímala. Alespoň odváděla její mysl od vzpomínek na otce a od toho, jak se vše po jeho odchodu zhoršilo.

Slunce si pomalu klestilo cestu nad Alvažské hory v dálce, malovalo oblaka růžovo-zlatou barvou a měkký vítr ohýbal žlutou travu po obou stranách cesty. Ceres zhluboka vdechovala svěží ranní vzduch a nutila se do rychlejšího kroku. To, že jejich studna vyschla, nebrala matka jako dostatečnou omluvu pro to, že voda dorazí později. Ani to, že u druhé studny, půl míle vzdálené, se stála dlouhá fronta. Ceres se nezastavila, dokud se nedostala až na vrchol kopce. Jakmile na něj dorazila, zůstala stát na místě. Pohled, který se jí naskytnul, ji překvapil.

V dálce samozřejmě viděla jejich dům – před ním ale stál bronzový vůz. U něj stála její matka a bavila se s neskutečně tlustým mužem. Ceres v životě neviděla nikoho, kdo by byl jen z poloviny tak rozložitý. Měl na sobě vínovou plátěnou tuniku a červený sametový klobouk. Obličej mu pokrývaly husté šedivé vousy. Ceres uvažovala, kdo to může být. Že by nějaký

obchodník?

Její matka na sobě měla nejlepší šaty – zelené, se sukní až na zem. Koupila si je před několika lety za peníze, za které si měla Ceres koupit nové boty. Nedávalo to smysl.

Ceres váhavě vyrazila z kopce dolů. Neustále je po očku sledovala, a když viděla, že muž předává matce těžký kožený měšec, všimla si, jak se matčina vyhublá tvář rozzářila. To v ní vzbudilo zvědavost. Že by se na ně usmálo štěstí? Bude se otec moct vrátit domů? To pomyšlení ji povzbudilo, i když si nedovolila cítit jakékoli nadšení až do doby, než si bude jistá, co se děje.

Když se Ceres přiblížila k domu, obrátila se k ní její matka a mile se na ni usmála. Ceres v tu chvíli ucítila v žaludku podivný pocit. Naposledy, když se na ni matka usmála tímhle způsobem – s rozzářenýma očima a lesknoucími se zuby – dostala Ceres výprask.

„Dceruško, drahoušku,“ pronesla matka přeslazeným hlasem a rozpřáhla ruce s úsměvem, při kterém Ceres tuhla krev v žilách.

„Tohle je to děvče?“ zeptal se muž s dychtivým úsměvem. Tmavé korálkovité oči se mu při pohledu na ni rozšířily.

Teď z blízka Ceres viděla každý záhyb a vrásku na tlustých obočích kůži. Jeho široký plochý nos vypadal, jako by zakrýval celý jeho obličej, a když si muž sundal klobouk, odrážela jeho upocená holá hlava sluneční paprsky.

Matka přitlančila k Ceres, vzala jí vědra z rukou a postavila je na spálenou trávu. Už tohle samotné gesto svědčilo o tom, že je něco příšerně špatně. Ceres cítila, jak se jí v hrudi zvedá vlna děsu.

“Představuji ti svoji radost a pýchu, moji jedinou dceru, Ceres,” pronesla její matka a předstírala, že si otírá z oka slzu, která tam ale ve skutečnosti nebyla. “Ceres, tohle je lord Blaku. Prokaž úctu svému novému pánovi.”

Ceres ucítila bodnutí strachu. Zhluboka se nadechla a pohlédla na matku, která stála k lordovi zády. Ta se na ni usmála tak zle, jak jen mohla.

“Svému pánovi?” zeptala se Ceres.

“Aby zachránil naši rodinu před krachem a veřejnou ostudou, nabídl milostivý lord Blaku tvému otci a mně výhodný obchod: měšec zlata výměnou za tebe.”

“Cože?” zalapala Ceres po dechu. Zdálo se jí, jako by se pod ní zhoupala země.

“Tak buď hodná holka a prokaž mu úctu,” nařídila jí matka s varovným pohledem.

“To ne,” odpověděla Ceres, naplnula hrud' a udělala krok zpět. Připadala si hloupě. Měla si uvědomit, že muž je otrokář a že zbožím má být její život.

“Otec by mě nikdy neprodal,” dodala skrz zaťaté zuby. Pocit hrůzy a rozhořčení byl stále silnější.

Matka se zamračila a chytila Ceres za paži. Prsty jí zaryla do kůže.

“Když se budeš chovat slušně, možná si tě tento muž vezme za ženu. Což by pro tebe bylo velké štěstí,” zamumlala.

Lord Blaku si olízl tenké rozpraskané rty a opuchlými očima si lačně prohlížel Ceresino tělo od hlavy až k patě. Jak jí to mohla matka udělat? Ceres věděla, že ji matka nemá ráda tolik, jako její bratry, ale tohle?

“Marito,” pronesl lord nosovým hlasem. “Tvrdila jsi mi, že je tvoje dcera hezká, ale opomněla jsi mi říct, že je to naprosto nádherné stvoření. Odvážím se tvrdit, že jsem ještě neviděl ženu s tak šťavnatými rty, vášnivými očima a pevným a výstavním tělem.”

Ceresina matka si s povzdechem položila ruku na srdce. Ceres to zhnusilo tak, až měla pocit, že se na místě pozvrací. Vytrhla se z matčina sevření a sevřela ruce v pěst.

“Možná jsem si tedy měla říct o víc, když se ti tolik líbí,” pronesla matka a sklopila oči k zemi. “Konec konců, je to naše jediná milovaná dcera.”

“Za takovou krásku rád připlatím. Dalších pět zlatých bude stačit?” zeptal se.

“To je od tebe tak štědré,” odpověděla Ceresina matka.

Lord Blaku se odkolébal k vozu, aby přinesl další zlato.

“Otec by s tímhle nikdy nesouhlasil,” zavrčela Ceres. Ceresina matka k ní výhružně vykročila.

“Ale tohle byl nápad tvého otce,” vyštěkla a obočí jí přitom vyletělo až do půli čela. Ceres teď věděla, že matka lže –

kdykoli lhala, zvedalo se jí obočí.

„Opravdu si myslíš, že tě má otec radši než mě?“ zeptala se jí matka.

Ceres zamrkala, nechápala, co to má s čímkoli společného.

„Nikdy bych nemohla mít ráda někoho, kdo si myslí, že je lepší než já,“ dodala.

„Nikdy jsi mě neměla ráda?“ zeptala se Ceres a hněv se v ní pomalu měnil na beznaděj.

Mezitím se vrátil lord Blaku se zlatem v ruce, došel až k Ceresině matce a předal jí ho.

„Tvoje dcera stojí za každý jeden z nich,“ řekl. „Bude z ní skvělá manželka a porodí mi mnoho synů.“

Ceres se kousla do rtu a rozhodně zavrtěla hlavou.

„Lord Blaku si pro tebe ráno přijede, takže jdi dovnitř a sbal si věci,“ rozkázala jí matka.

„To neudělám!“ vykřikla Ceres.

„Tohle byl vždycky tvůj problém, holčičko. Myslíš jen sama na sebe. Tohle zlato,“ pronesla její matka a zacinkala měšcem Ceres před obličejem, „udrží tvoje bratry naživu. Udrží naši rodinu při životě, dovolí nám zůstat tady a opravit dům. Nad tím ses nezamyslela?“

Na zlomek okamžiku si Ceres pomyslela, že je možná opravdu sobecká. Pak si ale uvědomila, že si s ní matka znovu hraje, že s ní manipuluje a využívá proti ní lásku, kterou cítila ke svým bratrům.

„Neměj strach,“ pronesla Ceresina matka směrem k

lordu Blakovi. “Ceres se podvolí. Je jen potřeba mít pevnou ruku. Pak bude pokorná jako beránek.”

Nikdy. Nikdy nebude manželkou toho chlapa ani ničí majetek. A nikdy nenechá matku, aby vyměnila její život za padesát pět zlatých.

“S tímhle otrokářem nikam nepůjdu,” vyštěkla Ceres a vrhla na něj znechucený pohled.

“Nevděčné děcko!” zaječela její matka. “Pokud neuděláš, co ti říkám, ztřískám tě tak, že už se nikdy nepostavíš na nohy. A teď padej dovnitř!”

Pomyšlení na výprask od matky přineslo zpět příšerné bolestivé vzpomínky. Ceres se vrátila do okamžiku, kdy jí bylo pět let a matka ji zbila tak, až jí před očima všechno zčernalo. Zranění z bití – i spousta dalších – se zhojila, ale rány na duši nikdy nepřestaly krváčet. A teď, když věděla jistě, že ji matka nemá a nikdy neměla ráda, jí srdce puklo už nadobro.

Než stihla Ceres zareagovat, přikročila k ní matka a vrazila jí takovou facku, až jí začalo zvonit v uchu.

Ceres nejprve náhlý útok překvapil, téměř se stáhla zpět. Ale pak se v ní něco zlomilo. Už se nechtěla schovávat, jako to dělala do teď.

Oplatila matce její facku. Udeřila ji tak tvrdě, až ji srazila na zem. Tam matka jen vyděšeně zalapala po dechu.

Zrudla v obličeji, postavila se zpět na nohy a chytila Ceres za rameno a za vlasy. Pak jí vrazila koleno do břicha. Když se Ceres bolestí předklonila, udeřila ji matka kolenem ještě do obličeje,

takže Ceres upadla na zem.

Otrokář jen stál a sledoval, co se bude dít. Oči měl otevřené dokořán a pobaveně se uchechtával. Očividně se mu jejich boj líbil.

Ceres ještě stále kašlala a lapala po dechu po úderech, které schytala od matky. Roztřeseně se postavila na nohy a se zaječením se vrhla na matku a srazila ji k zemi.

Tohle dnes skončí, to bylo vše, na co Ceres dokázala myslet. Všechna ta léta, kdy ji matka nenáviděla, kdy s ní jednala s naprostým opovržením, to vše teď živilo její zuřivost. Ceres sevřenými pěstmi bila matku do obličeje, znovu a znovu. Současně se jí po tvářích koulely horké slzy a rty se jí chvěly nekontrolovatelnými vzlyky.

Konečně její matka ochabla.

Ceresina ramena se třásla s každým vzlykem, připadalo jí, jako by se jí měl obrátit žaludek. Pohled rozmazaný slzami obrátila k otrokáři. Cítila k němu ještě větší nenávist než předtím.

“Budeš dobrá,” pronesl lord Blaku se zrádným úsměvem, pak sebral ze země měsíc zlatáků a připnul si ho ke koženému opasku.

Než stihla Ceres zareagovat, sevřel ji rukama. Zvedl jí a vyšplhal s ní do vozu. Rychlým pohybem ji hodil dozadu, jako by byla pytel brambor. Byl příliš silný a hrubý na to, aby se mu dokázala ubránit. Jednou rukou ji držel za paži a druhou si připravoval řetěz. Přitom k ní promlouval: “Nejsem tak

hloupý, abych si myslel, že bys tu ráno ještě byla.“

Ceres pohlédla na dům, který jí byl domovem po celých osmnáct let. Pomyslela na otce a bratry a oči se jí přitom zalily slzami. Pokud se chtěla zachránit, musela se rozhodnout rychle. Dřív, než se jí zaklapne řetěz kolem kotníku.

Nakonec se rozhodla. Sebrala všechnu sílu, která jí ještě zbývala, vykroutila paži z otrokářova sevření, zvedla nohu a kopla ho do obličeje tak silně, jak jen dokázala. Otrokář vyletěl zády napřed z vozu a skutálel se na zem.

Ceres seskočila a vyrazila co nejrychleji po prašné cestě. Daleko od ženy, kterou, jak si přísahala, už nikdy nenazve svojí matkou. Daleko od všeho, co kdy znala a na čem jí kdy záleželo.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Thanos obklopený královskou rodinou se ze všech sil snažil udržet příjemný výraz. Nedařilo se mu to ani přes zlatý pohár vína, který svíral v ruce. Nenáviděl to. Nenáviděl všechny ty lidi, svoji rodinu. A nenáviděl královské sešlosti – hlavně ty, které následovaly po Jatkách. Věděl, jak žili běžní lidé, jak chudí byli, a cítil, že všechna pompa a povýšenost kolem je ve skutečnosti nespravedlivá a nesmyslná. Dal by cokoli za to, aby mohl být někde daleko odsud.

Nedaleko postávali jeho příbuzní – Lucious, Aria a Varius. Thanos se nijak nesnažil zapojovat do jejich plytkého rozhovoru. Místo toho sledoval imperiální hosty procházející se palácovými zahradami. Všichni byli oblečení v tógách a štólách a s falešnými úsměvy nasazenými na obličejích si vzájemně pronášeli neupřímné lichotky. Někteří jeho příbuzní po sobě házeli jídlem a běhali přitom po pěstěných trávnicích mezi stoly přetékaajícími jídlem a vínem. Jiní si zase v malých hloučcích připomínali události z Jatek, které je zaujaly. Smáli se přitom a zesměšňovali ty, kteří dnes přišli o život.

Stovky lidí, uvažoval Thanos, a nikdo z nich nemá ani kousek cti.

„Příští měsíc si koupím tři bojepány,“ pronesl nabubřele Lucious – nejstarší z nich – a přiložil si na čelo hedvábný šátek, aby vysál pot. „Stefanus nestál ani za

polovinu toho, co jsem za něj zaplatil. Kdyby už nebyl mrtvý, sám bych ho probodl mečem. V prvním kole bojoval jako holka.“

Aria a Varius se zasmáli, ne tak Thanos. Ať už považovali Jatka za hru nebo ne, podle Thana by i královští měli prokazovat respekt ke statečnosti bojepánů a úctu k padlým.

“No, viděl jsi Brennia?“ zeptala se Aria a vykulila přitom své velké modré oči. “Já jsem dokonce uvažovala o tom, že ho koupím, ale když jsem ho sledovala při nácviku, díval se na mě strašně namyšleně. Věřili byste tomu?“ protočila oči a odfrkla si.

“A taky smrdí jako tchoř,“ dodal Lucious.

Všichni krom Thana se znovu zasmáli.

“Nikdo z nás by si ho nevybral,“ pronesl Varius. “Je pravda, že vydržel déle, než jsme čekali, ale je v hrozně formě.“

To už Thanos nevydržel, nemohl dál mlčet.

“Brennius je v nejlepší formě ze všech bojepánů v aréně,“ protestoval. “Nemluvte o umění boje, když o něm nic nevíte.“

Ostatní zmlkli a Aria vykulila oči, až vypadaly, že jí vypadnou z důlků, ale sklonila pohled k zemi. Varius nadmul hrud', založil si ruce a zamračil se. Přistoupil k Thanovi, jako by se ho chystal vyzvat na souboj, a vzduch zhoustl napětím.

“No tak, kašlete na ty naduté bojepány,“ pronesla Aria a postavila se mezi chlapce, jako by chtěla uklidnit situaci. Pokynula jim, aby přistoupili blíž, a pak zašeptala,

“doslechla jsem se zvláštní novinku, ptáček mi ji přinesl. Král prý chce, aby se Jatek zúčastnil někdo z královského rodu.”

Všichni si vyměnili znepokojené pohledy a ztichli.

“Možná,” řekl Lucious. “Ale já to určitě nebudu. Nechce se mi riskovat život v nějaké hloupé hře.”

Thanos věděl, že by dokázal porazit většinu bojepánů, ale zabít jiného člověka by bylo to poslední, co by chtěl.

“Prostě se jen bojíš smrti,” pronesla Aria.

“Nebojím,” odporoval Lucious. “To odvoláš!”

Thanovi došla trpělivost a rozhodl se skupinu opustit.

Sledoval svoji vzdálenou sestřenicí Stephanií, která se motala kolem, jako by někoho hledala – pravděpodobně přímo jeho. Před několika týdny prohlásila královna, že je Thanovi souzeno být se Stephanií, ale on to tak necítil. Stephania byla zkažená stejně jako zbytek jeho příbuzenstva a on by se raději vzdal svého jména, svých dědických nároků a dokonce i svého meče, jen aby si ji nemusel vzít. Byla krásná na pohled, to ano – měla zlaté vlasy, pleť bílou jako mléko a rty rudé jako krev – ale kdyby měl Thanos ještě jednou poslouchat o tom, jak k ní je život nespravedlivý, raději by si uřezal uši.

Pospíchal k okraji zahrady směrem k růžovým keřům a vyhýbal se očnímu kontaktu s kterýmkoli návštěvníkem. Když ale zahrnul za roh, zjevila se přímo před ním Stephanie. Hnědé oči se jí rozzářily.

“Dobrý večer, Thane,” vyhrkla se zářivým úsměvem, který by roztrásl kolena většině chlapců kolem. Většině. Thanovi

ale ne.

„I tobě dobrý večer,“ odpověděl Thanos a bez zastavení se protáhl kolem ní.

Stephania si povytáhla štolu a vyrazila za ním jako dotěrný komár.

„Nemyslíš, že je nespravedlivé, jak –“ začala.

„Mám práci,“ vyštěkl Thanos drsnějším tónem, než původně chtěl. Stephanii to překvapilo. Pak se k ní obrátil

„Omlouvám se... Tyhle sešlosti mě prostě unavují.“

„Možná by ses se mnou chtěl projít zahradami?“ navrhla Stephania, udělala krok směrem k němu a pozvedla obočí.

To byla ta poslední věc, po které toužil.

„Poslouchej,“ odpověděl, „já vím, že královna i tvoje matka si myslí, že my dva nějak patříme k sobě, ale...“

„Thane!“ zaslechl za sebou.

Thanos se ohlédl a spatřil královského posla.

„Král si přeje, aby ses s ním setkal v altánku. Okamžitě,“ pronesl. „A ty také, má paní.“

„Můžu vědět proč?“ zeptal se Thanos.

„Je toho hodně k probrání,“ odpověděl posel.

Vzhledem k tomu, že se s králem nikdy normálně nebavil, uvažoval Thanos, co asi bude následovat.

„Samozejmě,“ zareagoval Thanos.

K jeho velkému zděšení se do něj Stephania nadšeně zavěsila a společně následovali posla k altánku.

Když si Thanos všiml několika královských rádčů sedících na lavicích a v křeslech a dokonce i korunního prince, začalo se mu zdát divné, že ho také přizvali. Stěží se mohl účastnit jejich rozhovorů, neměl čím přispět, protože jeho názory o tom, jak by mělo být Impérium spravováno, se diametrálně lišily od názorů všech kolem. To nejlepší, co bude moct dělat, pomyslel si, bude mlčet.

“Jaký jste to krásný pár,” přivítala je královna s vřelým úsměvem na rtech.

Thanos mlčel a nabídl Stephanii, aby se posadila po jeho boku.

Jakmile se všichni usadili, Thanův strýc, král, povstal a sešlost se ztišila. Král byl oděný v tóze po kolena, ale tam, kde ostatní měli bílou, červenou a modrou barvu, měl on barvu purpurovou. Barvu vyhrazenou pouze pro krále. Kolem plešatějících spánků měl zlatý věnec a tváře i oči měl pokleslé, i když se usmíval.

“Masy se začínají vzpouzet,” pronesl pomalu vážným hlasem. Vážným pohledem přešel po tvářích všech přítomných a v obličeji se mu zračila královská nadřazenost. “Přišel čas jim ukázat, kdo tu vládne, a zavést drsnější opatření. S okamžitou platností zdvojnásobuji odvody z veškerého majetku i potravin.”

Ozvalo se překvapené mumlání následované souhlasnými pokývnutími.

“Skvělý nápad, nejjasnější výsosti,” zvolal jeden z rádčů.

Thanos nemohl uvěřit svým uším. Zdvojnásobit lidem daně? Občas se setkával s obyčejnými lidmi a věděl, že současné daně jsou už tak dost vysoké. V některých případech je lidé nezvládali platit. Viděl matky truchlící nad smrtí jejich dětí, které zemřely hladu. Dokonce včera nabídl jídlo čtyřleté holčičce bez domova, které zpod kůže vystupovala každá kost v těle.

Odvrátil pohled, jinak by musel vystoupit proti tomuhle očividnému šílenství.

„A konečně,“ pokračoval král, „abychom odvrátili podzemní revoluci, která nám tu začíná bujet, od dnešního dne bude prvorozený syn z každé rodiny povinně odveden do královské armády.“

Jeden po druhém chválili účastníci setkání královo moudré rozhodnutí.

Thanos si všiml, že se nakonec obrátil král i k němu.

„Thane,“ pronesl, „celou dobu mlčíš. Mluv!“

Altánek ztichl a všechny oči se upřely na Thana. Vstal. Věděl, že musí promluvit, kvůli vyhladovělé holčičce, kvůli truchlícím matkám, kvůli všem lidem, jejichž životy tu neměly žádnou cenu. Musel mluvit za ně, protože když nepromluví on, tak nikdo.

„Drsnější opatření revoluci nezadusí,“ pronesl a srdce v hrudi mu prudce bušilo. „Jen ji víc rozdmýchá. Vštěpovat běžným lidem strach a sebrat jim jejich svobody nám nepřinese nic dobrého. Naopak je to přinutí povstat proti nám a přidat se k revoluci.“

Několik lidí kolem se zasmálo, zatímco ostatní se mezi sebou

bavili. Stephania ho vzala za ruku a snažila se ho uklidnit, on se jí ale vytrhnul.

“Dobrý král využívá k vládě nad poddanými lásku stejně jako strach,” dokončil svoji řeč Thanos.

Král vrhl po královně nepřijemným pohledem a pak došel k Thanovi.

“Thane, pronesl jsi slova hodná statečného mladého muže,” řekl a položil mu ruku na rameno. “Nebyl ale tvůj mladší bratr chladnokrevně zavražděn těmi stejnými lidmi, které tu obhajuješ?”

Thanos začal vidět rudě. Jak si jeho strýc mohl dovolit vytahovat jen tak smrt jeho bratra? Thanos léta usínal se zármutkem v mysli, zatímco oplakával smrt svého bratra.

“Ti, kteří zabili mého bratra, neměli dostatek jídla,” odpověděl Thanos. “Zoufalí lidé využívají zoufalé prostředky.”

“Zpochybňuješ královu moudrost?” zeptala se královna.

Thanos nemohl uvěřit tomu, že se nikdo další neozval. Copak neviděli, jak nespravedlivé to vše bylo? Neuvědomovali si, že nový zákon jen přileje olej do ohně revoluce?

“Lidé si ani na okamžik nebudou myslet, že toužíme po něčem jiném, než jejich utrpení a našem vlastním prospěchu,” pronesl Thanos.

Celá skupina šokovaně zalapala po dechu.

“Pronášíš drsná slova, synovče,” řekl král a pohlédl

mu do očí. „Skoro bych si myslel, že se chystáš přidat k revoluci.“

„Možná. Pokud už dávno není její součástí?“ pronesla královna a pozvedla obočí.

„To nejsem,“ vyštěkl Thanos.

Vzduch v altánku povážlivě zhoustl a Thanos si uvědomil, že pokud nebude našlapovat opatrně, může být obviněn ze zrady – zločinu, který se trestal smrtí. Bez soudu.

Stephania povstala a sevřela do dlaní Thanovu ruku. Své gesto ale špatně načasovala a rozzuřený Thanos se ze sevření jejích dlaní vysmekl.

Stephania se zatvářila zklamaně a sklopila pohled k zemi.

„Možná, že za nějaký čas si uvědomíš bláhovost svých názorů,“ pronesl král trpělivě k Thanovi. „Prozatím platí to, co jsem řekl, a to od této chvíle.“

„Dobrá,“ promluvila královna s náhlým úsměvem na rtech. „Přejděme k druhé věci, kterou musíme projednat. Thane, jsi mladý muž, je ti devatenáct let a my, tvoji imperiální vládci, jsme ti vybrali ženu. Rozhodli jsme, že se oženíš se Stephanií.“

Thanos pohlédl na Stephanii, jejíž oči se zalévaly slzami a v obličeji se jí zračily obavy. Ta slova ho vyděsila. Jak to po něm mohli žádat?

„Já si ji ale nemůžu vzít,“ zašeptal Thanos a cítil svíravý pocit v žaludku.

Lidé v altánku začali nespokojeně mumlat a královna

vyskočila z křesla tak prudce, až se s hlasitým prasknutím převrátilo.

„Thane!“ vykřikla s rukama zapřenýma v bok. „Jak se odvažuješ odporovat králi? Vezmeš si Stephanii, ať už chceš nebo ne!“

Thanos pohlédl na Stephanii, která se tvářila nekonečně smutně, a po tvářích se jí kutálely slzy.

„Ty si myslíš, že jsi pro mě až moc dobrý?“ zeptala se ho a třásl se jí při tom ret.

Thanos udělal krok směrem k ní, chtěl ji alespoň trochu utěšit, ale než se jí stihl dotknout, vyběhla ven z altánku a uplakaný obličej skrývala v dlaních.

Král vstal a bylo vidět, že se zlobí.

„Odmítni ji, chlapče,“ pronesl hlasem, který byl náhle chladný a tvrdý a duněl celým altánkem, „a skončíš v temném žaláři.“

KAPITOLA PÁTÁ

Ceres utíkala spleťtými městskými uličkami, dokud necítila, že ji nohy už dál nedonesou, dokud ji plíce nepálily tak, až se jí zdálo, že puknou a dokud si nebyla naprosto jistá, že ji otrokář nenajde.

Nakonec se v zapadlé uličce zhroutila na zem. Kolem se povalovaly odpadky a pobíhaly krysy, ale jí to bylo jedno. Přitiskla si kolena k hrudi a slzy jí kanuly po rozpálených tvářích. Její otec byl pryč a matka ji chtěla prodat. Neměla nikoho. Když zůstane na ulici a bude přespávat ve stínu budov, zemře nakonec hladu nebo umrzne, až přijde zima. Možná by to ale bylo nejlepší.

Hodiny seděla a brečela, oči jí opuchly a mysl se zamlžila zoufalstvím. Kam teď půjde? Jak si vydělá peníze na živobytí?

Den pokročil, když se nakonec rozhodla vrátit domů. Vplíží se do přístřešku, sebere těch několik zbývajících mečů a prodá je v paláci. Stejně je dnes očekávali. Tak si vydělá peníze na pár dní a třeba mezitím vymyslí lepší plán.

Současně si vyzvedne meč, který jí věnoval otec a který skryla pod prkny podlahy v přístřešku. Ale ten neprodá, ne. Ne, dokud nebude hledět smrti do očí, teprve pak by se vzdala daru od svého otce.

Vyrazila směrem k domovu. Cestou si dávala pozor na známé tváře i na otrokářův vůz. Když zdolala poslední kopec, začala se plížit za domky a skrz pole, opárně se plížila po vyprahlé zemi

a pátrala po matce.

Ucítila provinilé bodnutí, když si uvědomila, že zbila vlastní matku. Nikdy jí nechtěla ublížit, dokonce ani po tom, jak krutě se k ní matka chovala. Dokonce ani tehdy, když jí nenávratně zlomila srdce.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.